

HULUSİ :Allah'ım bu ne sıkıcı bir hayat böyle! Her günüm adeta zehir, her akşamım cehennem gibi geçiyor. Ben artık dayanamayacağım. Bunca yıl çalışıp didindim, elde avuçta bir şey yok. Hala yamalı elbiselerle dolaşıyorum. Çorabımın ucu delik, gömleğimin düğmeleri yok. Allah'ım ölmek istiyorum artık!

CEVDET -.Hayırlı sabahlar amca!

HULUSİ :Böyle hayırlı sabah mı olur be adam?

CEVDET :Niye, hayrola ne oldu? Canını sıkan olay nedir?

HULUSİ :Şu kılığıma kıyafetime bir bak. Dilenci gibiyim. Fakirlik beni kahrediyor. Çoraplarım bile yamalı, delik deşik

CEVDET :Üzüldüğün şeye bak! Haline şükretsene yahu. Bak benim ayaklarıma, çorapları bırak, ayaklarımda ayakkabım bile yok. Ama senin gibi halimden şikayetçi değilim.

HULUSİ :Peki niye mutlusun?

CEVDET :Ben halime şükrederim.

HULUSİ : Şükredecek neyin var ki, baksana bir ayakkabın bile yok.

CEVDET :Bak beyim şu gelen adamı görüyorsunuz? O benim kardeşimdir. Bak onun ayakkabıları değil, ayakkabı giyecek ayakları bile yok. En azından benim ayaklarım var. Ya ben de onun gibi olsaydım. Bu yüzden Allah'a şükreliyorum. Çünkü kardeşim gibi sürünerek yaşamıyorum.

ŞEHMUZ-.Merhaba Abi!

CEVDET :Merhaba kardeşim. Hoş geldin.

ŞEHMUZ :Hoşbulduk abi. Ne o, arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?

HULUSİ :Şey ben Hulusi. Duvar ustasıyım.

ŞEHMUZ :Memnun oldum. Ben Şehmuz. Ben de şu gördüğün tartı aletiyle geçinip gidiyorum işte.

Kazancım az-maz ama buna da şükür. Kimseye muhtaç olmadan yaşamam için yetiyor.

HULUSİ :Halinden memnun musun yani?

ŞEHMUZ: Niye memnun olmayacakmışım ki? Bak elim, kolum tutuyor. Ayaklarımdan başka bir eksiğim yok ki. Gerçi ayaklarım da olsaydı daha iyi olurdu ama, ne yaparsın işte kader. Trafik kazasında kaybettim onları. Yaşadığıma şükreliyorum.

HULUSİ :Yahu hala şükredecek neyin kalmış ki.

ŞEHMUZ :Aaa, öyle deme. İnsan şükretmek için hep daha aşağıdakilere bakmalı. Bak, bak, bak. Bizim Cemal de geliyor. Kör Cemal derler ona. Gözlerini daha 6 yaşındayken kaybetmiş. Anlıyacağım dünyası kapkaranlık. En azından benim dünyam aydınlık. Ya onun yerinde olsaydım.

HULUSİ :Pes doğrusu!

ŞEHMUZ :Heey Cemal, bu taraftayız! Direğe dikkat et. Gel, gel de seni yeni arkadaşla

tanıştırayım. CEMAL :Merhaba.

HULUSİ :Hoşgeldiniz, ben Hulusi.

CEMAL :Ben de Cemal. Kör Cemal derler bana. Üzülürüm öyle demelerine ama ne yaparsın, körüz işte. Adamlar haklı. Ama ben mi seçtim ki kör olmayı? Ben de istemez miydim dünyayı doyasıya seyretmeyi. Kuşları, böcekleri, insanları izlemeyi. Kimbilir şuradaki çiçekler ne kadar güzeldir. Öyle değil mi?

HULUSİ :Eee, evet gerçekten o çiçekler çok güzel ama nasıl farkettiniz o çiçekleri.?

CEMAL :İnsan sadece gözleriyle görmez dünyayı Hulusi bey. İşte ben bunun için halime şükrediyorum ya. Dokunabiliyorum, tadabiliyorum ve en önemlisi koku alabiliyorum. Orada çiçek olduğunu kokusundan anladım. Sahi sen farketmemiş miydin onları?

HULUSİ :Şey, yani siz deyince farkına vardım tabi.

CEMAL : Yazık, çok yazık. Oysa Allah o güzelliği sizin gözleriniz için yaratmıştır. Siz gözleriniz sapasağlam olmasına rağmen farkedemiyorsanız hayattan nasıl lezzet alıyorsunuz peki?

HULUSİ :Be, be, ben evet ben mutsuz biriyim. En azından az öncesine kadar mutsuz biriydim.

Mutsuz oluşumun sebebini fakirlik sanıyordum, oysa mutsuzluğumun sebebi kör olmamış.

CEMAL : Bakın beyefendi, kimse görmeyi bilmeyen kadar kör olamaz. Doğru, benim gözlerim görmez ama mantığımın gözleri çok keskindir. Asla, keskin sirke olup da küpüme zarar vermem. Ve halime şükrederim.

HULUSİ :Sen de mi haline şükrediyorsun, niye?

CEMAL :Niyesi var mı? Ya yatalak hasta olsaydım. Felçli olsaydım. Yoo, öyle bile olsam mutlu olmak için bir sebep bulurdum. Şimdi halime bir kere daha şükrediyorum. Çünkü ya sizin gibi olsaydım. O zaman benim halim ne olurdu? Bakar kör ve mutsuz biri.

CEVDET :Hulusi Bey, siz ağlıyorsunuz!

HULUSİ :Evet dostlarım, ağlıyorum. Bırakın ağlıyayım. Taşlaşmış kalbimin hamuru göz yaşlarımla yıkanıp yumuşar belki. Sizler bana mutluluğu öğrettiniz. Ne olur aranıza beni de alın.

ŞEHMUZ :O nasıl söz Hulusi Bey, biz kimiz ki seni de aramıza alalım?

CEMAL :Evet, biz üç garibanız sadece. Hergün bu parka gelir, bu banka oturur sohbet ederiz. Bundan sonra sen de gel. Daha mutlu oluruz.

HULUSİ :Evet dostlarım, daha mutlu oluruz, bizden daha mutlusu da olmaz hatta. Sizleri çok seviyorum.